

døren; han var ikke rigtig fornøjet med, at der skulde musices. Han var endnu for opfyldt af Samtalen ved Bordet og havde helst villet fortsætte den nu, da han var i Stemning.

Imidlertid havde ogsaa de andre taget Plads rundt om i Stuen og gjort sig det mageligt i de brede Stole. Kun Onkel Joachim var bleven siddende ved en Vinkaraffe inde i Spisestuen, hvor man en Tid hørte ham give sit Hjerte Luft overfor Søsteren ... indtil Fru Hassing, da Frøken Ragnhild anslog sin første Akkord, gik hen og aabnede Døren og med et „Tys“ bragte ham til Tavs-hed.

Frøken Ragnhild begyndte sit Spil med et Par kraftige Løb op og ned ad Tangenterne ligesom for at rense Luften i Stuen. Saa sad hun et Øjeblik ubevægelig med bægge Hænder i Skødet, under en Stilhed, hvori man syntes allerede at høre Musiken klinge fra det fjerne.

Henne i den mørkeste Krog af Stuen havde den unge Frøken Gerda forputtet sig.

Der var i Aftenens Løb foregaaet en besynderlig Forandring med den før saa muntre unge Pige; hun var bleven mærkelig stille, næsten højtidelig. For Fætterens Galanterier havde hun under Maaltidet vist sig mere og mere udeltagende, hvorimod hun med stigende Opmærksomhed havde set og hørt paa Emanuel, naar han talte.

Ogsaa nu sad hun og stirrede ufravendt hen paa ham med store, undrende Øjne. Hun sad foroverbøjet med Albuerne paa sine Knæ. Et mørkerødt Skær fra en nærstaaende Lampe belyste hendes Ansigt og de foldede Hænder, paa hvilke hun hvilede sin Hage; Resten af hendes Skikkelse utydeliggjordes af Skyg-gen. I hvert af hendes Træk saaes tydelig Familjeskabet med Fru Hassing; hun havde ganske dennes madonnaagtige Ansigts-oval; Mundens og Hagens bløde Linjer røbede den samme sværmeriske Hengivelsestrang; men Næsen var kraftigere, Kindens Runding fastere, og der ulmede en Ild af vaagnende Lidenskab i de fløjsbrune Øjne, hvorover de mørke Bryn tegnede sig som et Par Vinger, der løfter sig til Flugt.

Da det første Musikstykke var tilende, og mens der mellem